

ærede Finansminister kunde høre noget om, at ogsaa han erkender, at den Ordning, som er truffen, og som jeg ikke skal udtale nogen Kritik over — her skulde jo handles pludseligt og hurtigt, og til at undersøge Bankens Tilstand kunde det maa ske ogsaa være meget forstandigt at indsætte en saadan Administrations-Komité — ikke egner sig til at være en varig Foranstaltning.

Det bebrejdes Grundejerbanken og Detailhandlerbanken af den højtærede Finansminister og med Rette, at de have ligget inde med en stor Del af deres Aktier. For Resten har Forholdet i den Henseende langt fra været lige. Men selv Detailhandlerbanken har opkøbt en Del af sine Aktier, og dette, siger Finansministeren, skal forbydes ved en Aktielov. Det skulde glæde mig overmaade, hvis dette kunde blive forbudt ved en Aktielov og forbudt paa en saadan Maade, at det bliver effektivt. Men man maa have sin Opmærksomhed henvendt paa dette, at det ikke er gjort ved at foreskrive, at ingen Bank maa opkøbe sine egne Aktier. Thi det er meget muligt, at der er Banker, der i Realiteten ere Ejere af langt flere af deres egne Aktier, end de formelt staa som Ejere af. Naar jeg nævner, at en Bank kan sælge af sine egne Aktier paa den Maade, at den, hvis en Emission falder uheldigt ud, afhænder dem til et Konsortium, som derefter belaaner Aktierne i Banken for meget store Beløb, for deres Paalydende eller tilnærmelsesvis for deres Paalydende, tror jeg ikke, jeg peger paa en Udvej, der er ny eller hidtil ukendt, og hvis vi derfor skulde have Bestemmelser herom i en Aktielov, som kunne være effektive, maa man træffe saadanne Foranstaltninger, at ogsaa dette hindres.

Den højtærede Finansminister gjorde om Forholdet mellem Banker og Sparekasser nogle Bemærkninger, som jeg anser for rigtige. Det har jo ogsaa været Lovgivningsmagten klart i mange Aar, og det har tidt været drøftet, at Lovgivningsmagten burde drage skarpere Grænser mellem Sparekasse- og Bankvirksomhed. Jeg vil i den Henseende gøre opmærksom paa, at det Skridt, vi her foretage, i en vis Forstand tjener til i den offentlige Bevidsthed at udslette Forskellen mellem Banker og Sparekasser, thi naar Staten her træder hjælpende til, ville Folk sige: Hvorfor skulde vi ikke indsætte vore Penge i Bankerne? Der er fuldkommen Sikkerhed. Hvis Banken spekulerer sig i Stykker, se vi, at Staten kommer og under-

støtter den. Den højtærede Finansminister vil naturligvis dertil sige, og deri har han fuldstændig Ret, at det, vi gøre, er en ekstraordinær Ting, som ikke kan ventes gentagen ved enhver Lejlighed, hvor en Bank har spekuleret sig i Stykker. Men i den offentlige Mening vil man alligevel bygge lidt paa det, der her er sket. Jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa en anden Betragtning, som mere reelt tjener til noget Forsvar for at indsætte Sparepenge i Bankerne, og det er den, at Bankerne fremfor Sparekasserne have en Aktiekapital, og selv i dette Tilfælde, hvor der er to Banker, hvis Aktiekapital nominelt er meget højere, end den reelt er, have de dog begge nu en Aktiekapital paa 8 Mill. Kr. hver, som jo gaar tabt, før Sparernes Midler gaa tabt.

Jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa, at Sparekasserne ofte i mindre Grad end Bankerne ville være i Stand til at modstaa et Run, som f. Eks. det, der vendte sig mod Detailhandlerbanken. Sparekassernes Midler anbringes naturligvis for en Del i let realisable Værdier som Kreditforeningspapirer og lignende, og man maa ikke misforstaa mig, det er ikke min Mening her og i denne Sammenhæng at rette nogen som helst Bebrejdelse mod den Maade, hvorpaa vore Sparekasser ledes. Er der mellem Sparekasserne dem, der ledes slet, er der ogsaa dem, der ledes godt. Den Bemærkning, jeg her vil gøre, kan ogsaa gøres med Hensyn til de godt ledede Sparekasser. Det er den, at de anvende en meget væsentlig Del af deres Midler til Anbringelse i Panteobligationer med Sikkerhed i Egnens Ejendomme. Det er en Virksomhed, man netop venter og ønsker af en Sparekasse, men man maa ogsaa være klar over, at disse smaa Panteobligationer paa 8—10—15—20,000 eller lignende Beløb — dem er der overmaade mange af — ere meget vanskeligt realisable Papirer. Disse Kapitaler kunne kun drages hjem fra Laantageren med 6 eller i det mindste med 3 Maaneders Varsel, og dertil kommer, at hvis man gør det, føler den vedkommende Prioritetsyder eller Laantager med god Grund sig meget krænkert. I Virkeligheden forudsætter vedkommende Gaardejer eller Ejendomsbesidder i Byen, der har modtaget Laanet, selv om der i en Panteobligation staaar, at den med 3 Maaneders Varsel kan opsiges til ordinær Juni eller December Termin, at Kapitalen ikke bliver sagt op, thi man betragter Opsigelsesbestemmelsen i Panteobligationerne som en Formalitet